

El silenci dels intel·lectuals

per Jaume Ribas Prats

Moltes persones de vegades m'han preguntat per què escric i, de manera més general, quina és la motivació que impul·leix una persona a escriure, sense un motiu econòmic evident, com és el meu cas.

Avui, de manera una mica temerària, desconfiant de la validesa de la pròpia opinió, voldria respondre a aquesta curiositat.

Per què s'escriu? Aquesta pregunta que ens hem fet tots alguna vegada, abans de posar-nos davant de la pantalla o del foli en blanc, l'han contestat els escriptors de tantes maneres com escriptors hi ha.

García Lorca deia que per a ell escriure era un joc, un entreteniment que el divertia. En una carta de 1928 a Melchor Fernández Almagro li diu: «Hago una obra obra de teatro grotesca: *Amor de Don Perlimplín con Belisa en su jardín*. Disfruto como un idiota. No tienes ni idea».

Aldous Huxley, idealista recalci-trant i visionari, profeta d'un futur molt semblant al nostre present, escrivia: «Si la vida ens ha donat tan sols una cel·la de reclusió, facem tot el possible per adornar-la, almenys amb les ombres dels nostres somnis».

El nostre Antoni Marí, més circumspecte i reflexiu, diu: «Crec que s'escriu sobre tot allò de què no es pot parlar. Potser per fixar i per retenir allò que ens diem a nosaltres mateixos en la soledat de la nostra intimitat. Fernando Pessoa va dir: «Escriure poesia no és pas una mania meva, és la meva manera d'estar sol. Potser escriure és romandre en la soledat en què un està, a la recerca del que hi ha del jo en el nosaltres».

Vila Matas, que sembla haver-se submergit en totes les obres dels grans autors clàssics i haver-les desentranat per trobar-hi un fil d'esperança, escriu: «Ignoro si existeix alguna cosa més que no sigui la literatura i la vida. La vida no interessa. No sé qui va dir que era per als criats. I la literatura no és més que

un consol per als que se senten deslligats de la vida i raonablement desesperats».

Roberto Bolaño, tal vegada presentint el seu imminent final, posa en boca d'un dels seus personatges: «La vida cal viure-la, en això consisteix tot, simplement. La literatura no val res». Però abans, conscient de la riquesa d'estímul i la gran quantitat de recursos que manejava a l'hora d'expressar-se, havia escrit: «A la meua cuina literària hi ha un guerrer (algunes veus sense cos ni ombra li diuen escriptor). Aquest guerrer està sempre lluitant. Sap que al final, faci el que faci, serà sempre derrotat. Així i tot, recorre aquesta cuina literària, que és de ciment, i s'enfronta al seu oponent sense donar ni demanar treva».

El poeta tal vegada més il·luminador de profunditats que tenim ara a casa nostra, Bartomeu Ribes, deia fa poc que la poesia ha passat a ser una nova religió per a moltes persones. Certament, seria aquella religió que per a alguns té el significat de «relligar». Seria per tant la poesia aquest fil que ens permet transitar pels laberints de la imaginació i romandre al mateix temps lligats a allò que és permanent, essencial, immutable, interrogant i enigmàtic de la naturalesa humana. Quelcom de semblant a «aquella malaltia contagiosa i incurable» a la qual fa referència Cervantes en el Quixot.

Un altre poeta essencial de casa nostra, Vicente Valero, ens proposa tot un programa d'acció i repòs per a l'acte d'escriure: «L'objectiu del poeta és sentir amb emoció allò que no sap. Les paraules arriben moltes vegades soles i deseparades fins al poema, com si haguessin hagut de creuar nedar un riu desbordat, o com si haguessin arribat corrent, perseguides per un exèrcit perillós. Aleshores les hem d'acollir, alimentar-les, donar-los calor, cercar-los companyia. Que es prenguin tot el temps que vulguin

per a descansar! Ja ens diran després per què han vingut».

Perquè finalment, potser escrivim tots per experimentar, per sentir, baldament sigui tan sols de tard en tard, o una sola vegada en la vida, aquella emoció que d'una manera tan sublim expressa Wysława Szymborska en el poema que titula *L'alegria d'escriure*:

L'alegria d'escriure

*¿Cap a on corre pel bosc escrit el
/cabirol escrit?
¿A calmar la seva set a la vorera
/de l'aigua escrita
que li calcarà el morro com full de
/paper carbó?
¿Per què alça el cap? ¿Ha sentit
/alguna cosa?
Sobre les quatre potes, préstec de
/la realitat
alça l'orella per davall dels meus
/dits.
Silenci –paraula que cruix
/damunt del paper i separa les
/rames
que broten de la paraula “bosc”–.
A punt de botar al damunt de la
/pàgina en blanc
/aguaiten
lletres que tal vegada no
/s'avinguin,
frases tan insistents
que consumaran la invasió.*

Per experimentar totes aquestes sensacions. Tal vegada perquè ningú de nosaltres vol assistir a l'anunciat, i sembla ser que imminent, final de l'era Guttemberg sense fer tot el possible per allargar aquest crepuscle de lletres i llibres que tant goig ha donat a la nostra ànima. Per totes aquestes raons i tal vegada alguna més, tots ens hem sentit temptats a escriure alguna vegada. Tots intentem trobar en aquest entreteniment, que per a alguns és ofici, una vida més rica en emocions, més plena de sentit.

L'ofici d'escriure, que no és més important ni més sacrificat o costós que el de mecànic, peó de la construcció o dona de neteja, té com a característica principal el fet de realitzar-se en la soledat més absoluta. Quiets i en silenci, esperem que es manifestin les idees. A poc a poc aquestes apareixen, es combinen i es relliguen entre elles per posar en peus una història.

El treball de l'escriptor requereix, per donar fruits, conjurar tots els fantasmes que surten de la imaginació, deixar que ens diguin tot el que han vingut a comunicar-nos, desterrar els que volen la nostra perdició, i lligar aquelles històries que ens ofereixen, amb la nostra experiència i enginy per a bastir amb les paraules un artefacte, que és l'obra literària.

Així, amb un material tan eteri com són les paraules, podem celebrar el fet que som vius, donar sentit al que veiem al nostre costat, trencar la rutina, distreure'ns de les obligacions i dels deures de cada dia, oblidar els maldecaps. Podem aconseguir un camí de fuga, obrir una via d'escapada, o bé organitzar el caos que trobem al nostre entorn. Podem viure la solitud en companyia, fabricar un vincle per comunicar als semblants les nostres quimeres, els nostres anhels i estats d'ànim, les nostres queixes per aquest miracle individual que és el fet de viure i que consisteix a experimentar una nova aventura a cada instant.

Però serveix d'alguna cosa pràctica aquest ofici d'escriure? Jo diria

Esriptura cuneiforme del Codi d'Hammurabi.

que avui dia de molt poc, si volem ser sincers.

Però abans, quan era privilegi d'una minoria? Lévi-Strauss ens recordava ja fa cinquanta anys que entre el tipus de vida d'un ciutadà grec o romà i un burgès del segle XVIII no hi havia una gran diferència. Que en el neolític la humanitat havia aconseguit un pas de gegant sense el recurs de l'escriptura (s'havia desenvolupat l'agricultura, la domesticació dels animals, l'ensenyament de les arts: música, dansa, pintura, escultura...) i en canvi amb l'escriptura les civilitzacions d'Occident s'havien quedat aturades durant un llarg període de temps.

Tant a la Xina com a l'antic Egipte, l'escriptura sembla que va aparèixer per afavorir l'explotació dels homes abans que la seva il·lustració. Així, la funció primera de la comunicació escrita seria la coercitiva. La de comunicar la voluntat i les exigències de l'emperador, les obligacions que imposaven els faraons, les ordres dels governants de Mesopotàmia al seus súbdits i els càstigs a aplicar per tal de fer-se obeir. Era un mitjà per afavorir l'esclavatge i el servilisme. La utilització de l'escriptura amb una finalitat desinteressada, per extreure'n satisfaccions intel·lectuals o estètiques, seria un resultat secundari; moltes vegades no és més que una manera de reforçar, justificar o dissimular el primer objectiu.

Es diu que Virgili, veient que l'*Eneida* servia de pretext, de mera màscara estètica al poder de l'emperador August, per justificar les seves accions i que per tant ell, el poeta, legititava així la violència, l'afany imperialista del Cèsar, arribà a la conclusió que l'art és inútil respecte a l'esfera pràctica. La seva funció li sembla obsoleta i pensa seriosament a cremar la seva obra.

Després del retrocés causat per les invasions bàrbares, els llibres sempre escrits a mà i copiats als monestirs serviren per transmetre els coneixements de medicina, matemàtiques, ciències en general, i donar a conèixer els relats i les llegendes de tots els pobles coneguts en aquella època. Van servir també per preservar els coneixements i la llengua de cultures perseguides com la dels sardites o els moriscos a Espanya.

Més tard, ja amb la invenció de la impremta, van servir per difondre les idees del protestantisme i de la contrareforma, cosa que hauria estat impossible sense el recurs dels llibres. Van ser el mitjà per a democratitzar el saber.

La funció utilitària de l'escriptura és encara més evident quan els estats europeus declaren la instrucció obligatòria i per tant la necessitat que tothom sàpiga llegir i escriure al segle XIX. Perquè és just quan s'estenen al mateix temps l'obligació del servei militar, la proletarització de la força del treball i el desenvolupament dels mecanismes de control de l'Estat damunt de l'individu. El que es pretén en realitat és que ningú pugui dir que ignora la Llei i obligar tothom al seu estricte compliment.

Però la generalització del coneixement de la lectura i escriptura produeixen un efecte inesperat. La il·lustració i el romanticisme es desenvolupen al marge del poder i qüestionen el poder absolut de les monarquies. Gràcies al fet que estaven acostumats a veure per escrit el que calia fer a cada moment, els homes i dones ja alfabetitzats del segle XIX i posteriorment els del segle XX segueixen al peu de la lletra les modes literàries, els debats científics i les discussions dels intel·lectuals del seu temps. Recordem l'antecedent dels enciclopedistes francesos que van propiciar la gran revolució. No oblidem els escriptors alemanys durant el període romàntic i el gran nombre de suïcidis que es produïren arran de la publicació del *Werther* de Goethe. Facem memòria dels pamflets de Victor Hugo contra Napoleó III que l'obligaren a exiliar-se, però que van tenir una gran influència en la caiguda de l'emperador i en la proclamació de la III república. Recordem que a Espanya va ser necessària la restauració de la Inquisició i la vinguda d'un exèrcit estranger per a perseguir els liberals i il·lustrats que amb els seus escrits posaven en perill la continuïtat de la monarquia absolutista de Ferran VII, de tan trista memòria. Evoquem el «muera la inteligencia» de Millán Astray a la universitat de Salamanca. O les fogueres de llibres amb què comencen totes les dictadures. I no oblidem l'Índex de llibres prohibits per l'Església catòlica, abolit fa menys de cinquanta anys.

Podem afirmar, doncs, que hi va haver una època en què l'escriptura va tenir una influència abassegado-ra, determinant, damunt el poder i la societat.

Però la humanitat ha sofert durant el segle XX dues guerres mundials, ha assistit al desenvolupament de la fotografia, la televisió, la xarxa i l'eclosió de la cultura de la imatge. Després de contemplar els documentals que mostren el sofriment i els danys causats per la II Guerra Mundial, és cert que escriure la poesia com abans va esdevenir una tasca impossible, tal com havia anunciat Adorno. El poder d'influència d'aquest nou mitjà no havia estat previst i ha provocat la desaparició d'antigues normes estètiques i d'unes ideologies tan fermament arrelades com el colonialisme, el socialisme i el comunisme. Les imatges del que està succeint a qualsevol país circulant per tot el món en temps real, gràcies a la televisió i la xarxa, poden tenir un efecte letal per als responsables de qualsevol crim, de qualsevol injustícia o iniquitat. Això ja s'ha fet evident a tot el món musulmà, on unes dictadures que semblaven eternes han estat bandejades pel mateix poble que les sofria, i les altres es troben amenaçades i amb els dies comptats.

És per això que per tot arreu ha tornat a sorgir amb força la censura, com a mitjà per tapar les vergonyes i amagar la veritat a l'opinió pública. A l'Iraq, a la Xina, a Rússia, a Israel, a Líbia, per tot allò on hi ha conflictes les primeres baixes són d'imatges que puguin mostrar la veritat. L'aparició a Wikileaks de documents secrets sobre els danys causats per les forces invasores a la població civil de l'Iraq o de l'Afganistan torna a posar en qüestió la legalitat d'aquestes intervencions i sobretot la impunitat en la qual queden, encara avui dia, la majoria dels crims de lesa humanitat.

I ara ve, doncs, la gran qüestió: Quina és la funció de l'escriptor, de l'intel·lectual, avui dia?

Jean Paul Sartre deia que «els intel·lectuals són persones que havent adquirit alguna notorietat en tasques que tenen a veure amb l'intel·lecte, surten del seu cercle per ocupar-se d'allò que no els incumbeix». I Albert Camus per la seva part va es-

criure: «La nostra única justificació com a escriptors, si n'hi ha una, és la de parlar, a la mesura dels nostres mitjans, per aquells que no poden o no saben com fer-ho».

Avui, després de cinquanta anys de vigència del pensament de Sartre, aquest ha quedat bandejat i es reivindica el pensament de Camus, considerat durant tots aquests anys com un idealista. Però no sembla que, més enllà d'un cercle molt restringit, ja ni l'un ni l'altre suscitin més interès que el purament anecdòtic.

No hi ha avui dia escriptors amb vocació de líders, o de mestres del pensament. Recordem Zola i el seu «J'accuse!» per reconèixer el prototip d'escriptor que assumeix el paper d'intel·lectual compromès, que ens serviria de referència.

Comprometre la pròpia responsabilitat individual, refusar fer-se còmplice de les injustícies i les bestieses del poder polític, intervenir en les qüestions que afecten els ciutadans, ha estat el paper dels intel·lectuals i dels escriptors al llarg de la història.

No cal dir, per altra part, que durant l'antic règim i fins i tot abans, gràcies als intel·lectuals i escriptors que trobaren aixopluc i protecció en el poder polític, es van produir algunes de les reformes més importants i es van escriure la majoria de les grans obres de la literatura universal, des de la *Ilíada* o l'*Eneida* fins a *El Quijote*.

Però en una societat democràtica, quin hauria de ser el seu paper? No podem obviar que avui, darrere dels intel·lectuals amb nòmina, és a dir, pagats amb els diners públics, hi ha massa sovint la temptació dels polítics que volen perpetuar-se en el poder. Que, ràpidament, la majoria d'aquests intel·lectuals obliden la seva independència i, convertits en amos i senyors dels mitjans de comunicació, professionalment dedicats a semblar confusió entre l'opinió pública, es poden tornar hàbils a suscitar debats sobre qüestions accessòries, entretenir la població amb jocs florals, a amagar tant com sigui possible les corrupteles. En una paraula, poden actuar com autèntics calamars. Ser especialistes a escampar tinta per tapar la manca d'escripols, de cultura i formació dels polítics. Ells són els qui els escriuen les notes, els discursos, les cartes. Han après tècni-

ques per amagar la falta de transparència i per tapar l'escassa democràcia interna dels partits. Són, sense cap dubte, els principals responsables d'emblanquinar el sepulcre, i per això se'ls retribueix generosament. No cal dir que amb els nostres diners. A les illes, ens costen més de vuit milions d'euros anuals.

I possiblement sigui gràcies a ells i als seus jocs d'entreteniment que avui el paper de l'intel·lectual estigui tan devaluat. Que s'hagi arribat a l'extrem que el que importa i influeix damunt l'opinió pública sigui la imatge, la superfície i la bellesa o l'excentricitat del continent o la notícia, més que el valor moral, el mèrit o la profunditat del contingut. I ens trobem que són els anomenats creadors d'imatge, experts, comunicadors o especialistes dels mitjans els encarregats de la distracció i desinformació de l'opinió pública.

En un país amb la seva economia en estat de fallida, es retallen els diners en educació, en investigació i sanitat, però no en cotxes oficials, ni en assessors i gabinets d'imatge, ni en viatges de luxe, ni en mitjans de comunicació corromputs per la propaganda i el clientelisme. Avui robar diners públics es considera menys greu que demanar serietat i exigir justícia. La responsabilitat dels espectadors en l'existència del mal és un dels grans reptes que ens planteja l'època actual. Perquè ens hem de demanar si, cas que la societat que sofreix aquesta plaga no votés els polítics acusats de corrupció i malversació de diners públics, aquesta manera d'administrar que ens costa tants de milers de milions cada any existiria.

Octavio Paz, a principis dels noranta, ja va escriure: «La civilització tecnològica ha demostrat que posseeix immensos poders de destrucció, ja sigui de l'ambient natural o en el món de la cultura i de l'esperit. Rius enverinats, boscos transformats en deserts, ciutats contaminades, ànimes deshabitades. La civilització de l'abundància és també la dels morts de fam a l'Àfrica i altres indrets. La derrota del nazisme i el comunisme totalitari han deixat intactes, al descobert, tots els mals de les societats democràtiques lliberals, dominades pel dimoni del lucre. La famosa frase de Marx sobre la religió com opi del

Octavio Paz

poble, pot aplicar-se ara, amb major raó a la televisió, que acabarà anestesiant el gènere humà, sumit en una beatitud idiota. El futur ha deixat de ser una promesa radiant i ha esdevingut una interrogació plena d'ombres».

Octavio Paz, quan va escriure aquestes paraules, només havia encertat a veure les telenovel·les d'aquell temps. Em pregunto què no diria ara si veiés els programes de xafareries, de famosos i de la «Beautiful people» que ens ofereixen a diari i durant cada vegada més hores totes les cadenes de televisió.

I si haguéssim arribat ja al «Món Feliç» de Huxley? Avui les pastilles de «soma» haurien estat substituïdes per sessions de «Gran Hermano» o qualsevol altre verí televisiu, igual d'anestèsic i d'efectes també letals immediats, però molt més fàcils d'empassar-se.

En una època que serà recordada per haver estat molt més abocada a la consumició que a la reflexió, quan la societat té més necessitat que mai de denúncies, anàlisi desapassionat i objectiu de la realitat i la notícia, de poder contrastar diferents opinions i reflexions, de fiscalitzar els governants i exigir responsabilitats, és quan la major part dels nostres diners, que administren les corporacions públiques, es gasten en propaganda, celebracions i festes que promouen més el renou i la parada que

la cultura i el benestar dels ciutadans en el seu sentit més ampli, o el progrés individual i col·lectiu. Quan sembla que ens manquen exemples de bon govern, referències, certitud i un bon timó, hem de reconèixer que a les illes especialment, aquests tipus d'intel·lectuals independents, capaços de denunciar, promoure debat, suscitar idees i crear opinió, si encara en queden, han estat massa discrets, per no dir dimissionaris o absents. Des de fa anys, es noten a faltar les seves opinions en el debat sobre la majoria de reptes que té plantejats la nostra societat i on es juga fins i tot la nostra supervivència com a poble.

La veu de l'intel·lectual lliure, capaç d'analitzar la realitat que s'amaga al darrere de l'allau d'imatges que surten de pertot arreu, o la seva absència, és més necessària que mai, si es volen evitar l'existència de trames de corrupció a dins dels organismes públics. Si de veritat es vol combatre la presència constant d'una màfia immobiliària que dicta quin urbanisme s'ha de fer als ajuntaments; casos flagrants de tics autoritaris i d'abús de poder per part d'alguns governants; l'absoluta manca de transparència en la gestió dels diners públics; la utilització del càrrec per a enriquir-se o per emportar-se directament els diners dels contribuents.

Molt pitjor encara, si es vol evitar que tota aquesta degradació de la política sembli ser, per a una gran part dels electors, una cosa normal, una espècie de «peccata minuta» (i com que en surten casos cada dia, ja ni se'n parla) i no tingui pràcticament cap influència en els resultats electorals.

Potser hem arribat al punt que havia anunciat Flaubert fa prop de cent cinquanta anys: «Arribarà un temps en què tothom s'haurà convertit en home de negocis (jo gràcies a Déu ja seré mort). Les generacions futures seran d'una tremenda incultura». És a dir el que no faci negocis, voldrà fer-ne. Qui no tingui un banc, voldrà una financera i així tot.

En aquesta tessitura, en què els diners i la riquesa semblen ser la mesura de totes les coses, tal vegada hauríem de pensar seriosament que la vida retirada que proclamava Epicur, el cau particular, la capella, o fins i tot el llibre o el poema no poden

continuar sent la via de fuga per a la gent d'esperit. Que en aquest temps de sotsobre, de desfeta, i de salvís qui pugui, amb la que està caient, malgrat tot, l'escriptor ha de ser el primer a assolir responsabilitats. Sempre ha estat així, no en falten exemples tot al llarg de la història, i ho haurà de continuar fent si vol ser respectat.

Al pintor de la caverna se li estalviava haver d'anar de cacera o a la guerra, perquè amb el seu ofici introduïa la tribu en el món de la imaginació, de la màgia i del més enllà. Se'l respectava, perquè era capaç, per si sol, de promoure la reflexió per mitjà de la representació i els símbols. Se li reconeixia que, amb el seu llenguatge cada vegada més abstracte, feia avançar cap a estadis més complexos de civilització a tota la tribu en cada una de les seves intervencions. Tots els que vàrem aprendre a llegir i escriure tenim un deure indefugible. Hem d'alçar la veu davant les injustícies del món actual i hem de reivindicar l'art com a ocupació d'utilitat pública que cal estimular, cuidar i protegir.

És cert que la gran majoria de nosaltres no demanem viure de l'art. El que volem és senzillament no haver de participar en la guerra.

Per desgràcia, des de ja fa un temps, ha vingut a casa nostra massa gent cridanera, que no són d'enlloc, però saben molt bé el que volen. I carregats de dogmatisme ens volen imposar les seves idees i exigències. Els deixem fer negoci amb el nostre patrimoni, renunciem a la nostra llengua i costums, converteixen Eivissa en Las Vegas i altres coses per l'estil. Cada vegada tenen més aliats entre la gent d'aquí i més presència en els mitjans de comunicació. La seva influència és cada vegada més perceptible entre la gent poc avisada i disposada a seguir els seus consells. Mentrestant, nosaltres vivim en la fantasia, carregats d'iniciatives però sense voluntat de passar a l'acció. Ens movem encara en un debat permanent entre el multiculturalisme i les essències de la nostra identitat. Com si haguéssim de demanar perdó per ser qui som.

Però sí estam convençuts que solament la creació artística té la capacitat d'encantament, la promesa de retrobar aquella felicitat original

La veu de l'escriptor i intel·lectual lliure, capaç d'analitzar la realitat, és més necessària que mai. Des de fa anys, es troben a faltar les opinions d'intel·lectuals independents en el debat social sobre la majoria de reptes que tenim plantejats

perduda, la possibilitat de promoure el canvi necessari damunt la realitat inhòspita del món tecnològic i materialista d'avui dia.

Sí, de veritat creiem que solament la creació artística, en un sentit ampli, té totes aquelles propietats preventives i terapèutiques que poden fer recuperar l'equilibri a la humanitat, alienada pel consumisme.

Si tenim la certesa que són aquestes propietats de l'art les que fan molt més suportables les limita-

cions que ens imposa la societat injusta en què vivim i atenuen aquelles pulsions bàrbares que surten tan sovint de l'home encara poc civilitzat, haurem d'aprofitar qualsevol mínim espai i escassos medis al nostre abast per expressar-nos, de paraula i per escrit, amb contundència i plena llibertat. Continuar lluitant perquè s'estableixi de manera definitiva a casa nostra un clima de respecte pel territori i el paisatge, per la llengua, la cultura i la creació artís-

tica. Perquè la «res publica» que volem honrada i transparent promogui el benestar, la bellesa, la justícia i la pau.

No podem renunciar a la recerca d'aquesta Arcàdia futura. No podem deixar de treballar per a mantenir l'esperança. Ja hem perdut massa coses valuoses i massa temps en discussions inútils. Davant els nous reptes, hem de fer l'últim esforç per a recuperar la capacitat crítica que generi noves reflexions entorn de la nostra societat. Les trobades del moviment 15M i de «Democràcia real» poden ser el primer pas, però no l'únic.

Deia Faulkner «que ningú esperi que un sol llibre l'il·lumini, al màxim que pot aspirar un llibre és a ser com un misto encès al mig de la fosca, que ens fa descobrir la profunditat de les tenebres».

Celebrem, doncs, que hi hagi cada vegada més llibres, més autors i més lectors i cada vegada menys tenebres i menys indiferència davant qualsevol tipus d'injustícia. ■

Si, VULL AJUDAR A LA PROTECCIÓ DE LES NOSTRES ILLES

Escriu amb lletra clara les dades d'aquest cupó i envia'l, avui mateix, a:

C/ Major 20 · Can Llaudis · Dalt Vila
Apt. de correus 1.189 · 07800 Eivissa
Telèfon 971 39 06 74 · gen@gengob.org

Nom:
 Linatge:
 Data de naixement:
 Domicili:
 Població: C.P.:
 Profesió:
 Telèfon:
 Correu electrònic:

+I.P.T. Anual

Aporta una quota anual de: 48,50 €
 60,00 €
 € (altres)

FITXA DE DOMICILIACIÓ BANCÀRIA:

Banc / Caixa:
 Sucursal:
 Direcció:
 Població: C.P.:
 Nom del titular:
 Núm. de compte o llibreta:

Senyor director: Us prego de carregar en el meu compte corrent / llibreta d'estalvis, i fins a nou avís, els rebuts presentats pel GEN-GOB Eivissa a nom de:

.....
 en concepte de quota anual.

D.N.I.: